

ESPLAIS LITERARIS

Any III

OLOI, DESEMBRE DE 1923

Núm. 17

w/1116

TARDORAL

Hom ha dit que la primavera és dels poetes i la tardor dels pintors; lo cert és que, en una i altra, la natura parla més intensament al esperit, que's dexondeix per a contemplar-la.

¿Haveu vist la tardor d'enguany?...

Era ben definida i determinada la seva gama de colors. Fins, les fulles seques, de tó rogenc, semblaven llàgrimes de sang,—tan vermelles eren—al caurer verticalment i pausada per davant del groc daurat de les nostres arbredes!...

El camí que del plà puja a la montanya és tan plè de fullaraca que, talment sembla que ha desaparegut. Sort que el sap de vell erm, el jovent que hi passa!...

¿Haveu sentit la ventada bufant bronzenta demont mateix de les nostres testes, arrasant camps i prades, mentres és cobria nostre cel blau amb espessa nuvolada?...

Guaiteu com passen les aus que el mal temps senyalen!...

Seguiu, gentil jovenalla! seguieu el camí que del plà puja a la montanya... montanya santa de tó moradenc i cresta dentada, on els rossinyols hi fan niu i hi canten jolives cançons, devotes pregaries... Els capvespres tardorals conviden a la oració fervent que aconhorta l'ànima. Mentre l'escolania canta a la Moreneta aimada, a la que és nostra Mare i Consellera, acòblem-hi també les nostres veus per a dir-li, boi seguint al dictat del bisbe Torras i Bages:

Verge poderosa, més forta que un exèrcit en ordre de batalla, desde vostre alt Castell de Montserrat, defenseu de enemics espirituals i temporals a tota la terra catalana que teniu encomanada.